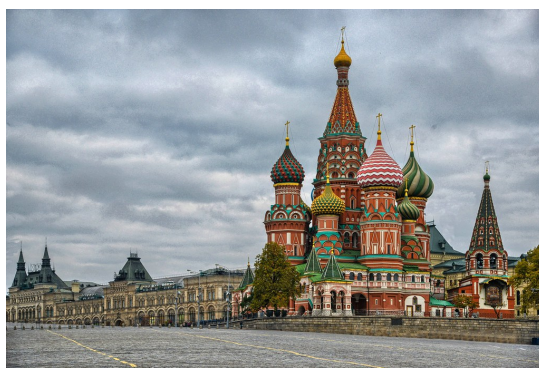

Obrátenie Ruska

Julio Lored

15. marca 2022 ✝ *Cirkev História*

Anglosasi to nazývajú „to frame the issue“, tzn. diktovať podmienky diskusie. Ten, kto diktuje podmienky diskusie a ovláda tak bojisko, už v podstate vyhral.

Zdroj: flickr.com

Dillinger alebo Al Capone?

Revolúcia[1] už po stáročia zdokonaľuje tento trik, ktorého cieľom je nielen prezentovať svoje argumenty príťažlivými výrazmi, ale – a to je jej najzákernejší aspekt – aj prinútiť svojich oponentov, aby sa pohybovali v zásadne sfaľšovanom ideologickom a strategickom kontexte. Majstrovské dielo tejto skutočnej psychologickéj revolučnej vojny spočíva v podporovaní, niekedy dokonca vo vytváraní falošných možností, ktoré síce posilňujú odpor proti Revolúcii, ale zároveň ho odvádzajú a vyprázdňujú. Verejná mienka je tak nútená vybrať si medzi zásadne chybnými alternatívami, kde nie je priestor pre skutočnú Kontrarevolúciu.

V takejto situácii sa ocitli napríklad francúzski kontrarevolucionári na prelome 19. a 20. storočia, keď si museli vybrať medzi alternatívami, ktoré stelesňoval *Le Sillon* (katolícky, ale demokratický) a *Action Française* (monarchistický, ale pozitivistický). V 20. rokoch 20. storočia boli pred podobnú voľbu postavení Taliani, ktorí si museli vybrať medzi Ľudovou stranou Dona Sturza (katolíckou) a Mussoliniho Národnou fašistickou stranou (antikomunistickou). A opäť Nemci v 30. rokoch 20. storočia, ktorí si zas vybrali medzi Adolfom Hitlerom, ktorý sa prezentoval ako obnoviteľ kresťanskej civilizácie a nemeckej veľkosti, a liberálnou buržoáznou spoločnosťou, ktorá upadala do dekadencie a nihilizmu.

Plinio Corrêa de Oliveira túto taktiku odsúdil. Keď v roku 1945 komentoval Hitlerov prejav, v ktorom diktátor vyzval nemecký ľud, aby mu pomohol v boji proti boľševizmu, brazílsky mysliteľ glosoval: „*Pripadá mi to ako hypotetický súboj dvoch najväčších gangstrov v Chicagu. Je to akoby Dillinger, verejný nepriateľ číslo 1, vyzýval občanov, aby mu pomohli v boji proti verejnému nepriateľovi číslo 2, Al Caponemu.*“[2] A predložil jediné rozumné stanovisko: „**Katolíci musia byť antikomunistickí, antinacistickí, antiliberálni, antisocialistickí, antimasonskí... práve preto, že sú katolíci.**“

Liberalizmus a Západ

Jedným z najpodarenejších manévrov revolučnej psychologickej vojny bolo privedenie časti pravice na protizápadné pozície, a to až do tej miery, že začala hlásať, že Západ je skutočný nepriateľ, ktorého treba zvrhnúť. To, že ľavica nenávidí Západ a chce ho zničiť, je pochopiteľné. Je to v jej revolučnej a protikresťanskej povahe. Ale že sa s ňou zblíži časť pravice, je oveľa menej pochopiteľné. Odkiaľ pramení tento postoj?

Dvoma slovami: podľa nich koreň zla je v liberalizme, ktorý vedie k popretiu všetkých morálnych zásad, a teda k rozkladu spoločnosti. V súčasnosti sa tento liberalizmus prejavuje predovšetkým v kultúrnej a morálnej revolúcii, ktorá už desaťročia pustoší západné krajiny. Dodávajú, že napriek niektorým chybám, predovšetkým ateizmu, sa svet, v ktorom dlho dominoval komunizmus (Rusko, Čína, Severná Kórea, Kuba a ďalšie), dokázal uchrániť pred morom liberalizmu. Putinovo Rusko by preto mohlo byť pre niektorých paradoxne vzorom v boji proti zlu dnešnej doby. Tento postoj sa často premieta do radikálneho antiamerikanizmu, ktorý nie je na medzinárodnej scéne ničím novým, a nemenej radikálneho antikapitalizmu, ktorý tiež nie je ničím novým.[4] V skutočnosti boli obe súčasťou psychologického arzenálu Sovietskeho zväzu. Tento antiamerikanizmus sa potom premieta do antieuropeizmu a v širšom zmysle do antizápadu.[5]

Je jasné, že reakcie vytvorené revolučnou psychologickou propagandou majú v sebe jadro pravdy, inak by nemohli osloviť verejnosť, na ktorú sa obracajú. V tomto prípade je jadrom odmietnutie liberalizmu, ktoré Magistérium Cirkvi v skutočnosti definovalo ako zdroj všetkých morálnych a intelektuálnych nerestí, ako otrávenú studňu, z ktorej pochádzajú aj všetky omyly v politickej a ekonomickej oblasti.[6] Aby sme sa však od tohto jadra dostali k protizápadným postojom, treba poprekrúcať pomerne veľa pasáží.

Podľa historickej vízie, ktorú učilo Magistérium Cirkvi a ktorú opísal profesor Plinio Corrêa de Oliveira v knihe *Revolúcia a Kontrarevolúcia*, je dnešný svet obeťou procesu dekadencie – čiže Revolúcie –, ktorá po páde stredoveku rozkladá kresťanskú civilizáciu až do jej základov. Tento proces sa vyvíjal v niekoľkých fázach, pričom predchádzajúce fázy boli završené. Revolúcia kráča od extrému k extrému: (...) *a každá fáza Revolúcie v porovnaní s predchádzajúcou predstavuje zdokonalenie. Naturalistický humanizmus a protestantizmus dosiahli svoj vrchol vo Francúzskej revolúcii, ktorá sa zasa zdokonalila vo veľkom revolučnom procese bolševizácie moderného sveta.*[7]

Z humanizmu vznikol protestantizmus, z protestantizmu liberalizmus a z liberalizmu komunizmus. Na druhej strane, už v 20. rokoch 20. storočia začal komunizmus načrtávať ďalšiu etapu, vtedy všeobecne nazývanú kultúrna revolúcia. Stačí pripomenúť, že s myšlienkou „sexuálnej revolúcie“ ako prostriedku na nastolenie socializmu prišiel freudomarxista Wilhem Reich v roku 1936.[8] Antoniovu Gramscimu vďačíme za rovnakú myšlienku kultúrnej revolúcie ako nástroja na implantovanie komunizmu na Západe.[9]

Tak ako musí kontrarevolucionár bojovať proti liberalizmu, musí so zdvojnásobenou silou a pozornosťou bojovať proti jeho zradikalizovaným epigónom, komunizmu a kultúrnej revolúcii.

Kresťanský Západ

Hoci Revolúcia je univerzálna, rozvíjala sa najmä na Západe. „*Táto kríza je predovšetkým krízou kresťanského Západu, čiže Európanov a ich potomkov, obyvateľov Ameriky a Austrálie,*“ píše Plinio Corrêa de Oliveira, ale „*zasahuje aj ostatné národy v miere, v akej k nim prenikol a zapustil*

korene vplyv západnej kultúry.“

Kto však stotožňuje Západ s Revolúciou, ten sa mylí. Je to naopak. Ona nie je v nijakom prípade výsledkom prirodzeného vývoja, ale predstavuje patologický výrastok, rakovinu, ktorá nielenže nemá nič spoločné s telom, ale vedie proti nemu smrteľný boj. Stavať sa proti Západu a tak bojovať proti Revolúcii, je ako snaha zabiť pacienta, aby sme ho zbavili nádoru.

Západ je to, čo zostalo zo „*sladkej jari Viery*“, o ktorej hovorí Montalembert vo svojom slávnom diele *Les moines d'Occident. De Saint Benoit jusqu'à Saint Bernard*, ktorá ho opisuje ako dieťa kresťanského mníšstva. Západ je najplnší plod kresťanskej civilizácie, a to do takej miery, že zvyčajne hovoríme o „západnej a kresťanskej civilizácii“. Západ je prvorodený syn Cirkvi, dnes čoraz viac znetvorený Revolúciou, ale stále je prvorodený. Západ je eminentným výsledkom civilizačného pôsobenia Cirkvi. Základy, ktoré aj dnes podopierajú obrovskú váhu zničeného sveta, sú dielom Cirkvi. Nič nie je skutočne užitočné, ak nie je stabilné. To, čo dnes ešte zostalo zo stability a užitočnosti, skrátka z civilizácie, vybudovala Cirkev. Naopak, zárodky, ktoré ohrozujú našu existenciu, sa zrodili práve z nerešpektovania zákonov Cirkvi.

Európan, ktorý zavrhuje Západ, je ako syn, ktorý zavrhuje svoju matku. Je to patologická situácia, ktorú odsúdil vtedajší kardinál Joseph Ratzinger vo svojej prednáške *lectio magistralis* v Kapitulnej sieni Senátu v roku 2004: „*Je tu zvláštna nenávisť Západu voči sebe samému, ktorú možno považovať iba za čosi patologické; Západ už nemá rád sám seba; zo svojich dejín vidí už len to, čo je poľutovaniahodné a deštruktívne, zatiaľ čo už nie je schopný vnímať to, čo je veľké a čisté. Ak chce Európa skutočne prežiť, potrebuje nové – určite kritické a pokorné – prijatie seba samej.*“

[11]

V súčasnosti sa nachádzame v hybridnej situácii, v ktorej koexistuje to, čo by sme mohli nazvať smrteľnými pozostatkami západnej a kresťanskej civilizácie, s mnohými revolučnými inštitúciami a zvykmi. Zoči-voči tomuto zápasu medzi nádhernou kresťanskou tradíciou, v ktorej ešte stále pulzuje život, a revolučným konaním je prirodzené, že skutočný kontrarevolucionár je rodený obranca pokladu dobrých tradícií, pretože sú to pretrvávajúce hodnoty kresťanskej minulosti, ktoré treba zachrániť. V tomto zmysle kontrarevolucionár koná ako náš Pán, ktorý neprišiel zhasiť tlejúci knôt ani dolomiť nalomenú trstinu.

Namiesto snahy o zničenie toho, čo zostalo z kresťanského Západu, by sa naše konanie malo inšpirovať výzvou Jána Pavla II. adresovanou Európe v Santiagu de Compostela v roku 1982: „*Ja, Petrov nástupca na Rímskom stolci, na stolci, ktorý chcel Kristus umiestniť v Európe a ktorý Európa miluje pre jeho úsilie šíriť kresťanstvo po celom svete; ja, biskup Ríma a pastier univerzálnej Cirkvi, zo Santiaga s láskou k Tebe volám, starobylá Európa: „Nájdi cestu k sebe samej. Buď sama sebou. Znovu objav svoj pôvod. Oživ svoje korene. Vráť sa k autentickým hodnotám, ktoré urobili Tvoju históriu slávnou a Tvoju prítomnosť na iných kontinentoch blahodarnou. Obnov svoju duchovnú jednotu. Odovzdávaj cisárovi, čo je cisárovo, a Bohu, čo je Božie. Nebuď hrdá na svoje úspechy do tej miery, že zabudneš na ich možné negatívne dôsledky; nenechaj sa znechutiť kvantitatívnou stratou svojej veľkosti vo svete ani sociálnymi a kultúrnymi krízami, v ktorých sa zmietaš. Stále môžeš byť majákom civilizácie a stimulom pokroku vo svete. Ostatné kontinenty sa na teba pozerajú a čakajú od Teba odpoveď, ktorú dal svätý Jakub Kristovi: „Môžem“.*“ [12]

Zdroj: wikimedia commons

Obrátenie Ruska

Niekedy sa úpadok Západu stavia do kontrastu s príkladom Ruska. V súvislosti s inváziou na Ukrajinu sa tento problém ukazuje v celej svojej závažnosti. Táto téma je príliš rozsiahla a zložitá na to, aby sme sa jej venovali na niekoľkých riadkoch. V každom prípade je nelogické byť proti štvrtej fáze Revolúcie (kultúrnej) a zároveň vyzdvihovať štýly a metódy tretej fázy Revolúcie, fázy stalinskej. Chcel by som sa však dotknúť dôležitého bodu.

V roku 2005 som mal v Moskve prednášku s názvom *Tajomstvo Ruska*, v ktorej som sa zamerlal na problém jeho obrátenia vo svetle posolstva Panny Márie vo Fatime v roku 1917. Ako vieme, Rusko sa vo fatimskom tajomstve spomína dvakrát: raz ako metla ľudstva a potom ako krajina, ktorej obrátenie znamená začiatok triumfu Nepoškvrneného Srdca Panny Márie. V súvislosti s Ruskom si musíme veľmi jasne uvedomiť, o ktorom z nich hovoríme: o metle ľudstva alebo o obrátenom Rusku. Tu sú slová Panny Márie:

„Videli ste peklo, kam prichádzajú duše úbohých hriešnikov. K ich záchrane chce Boh zaviesť na svete úctu k môjmu Nepoškvrnenému Srdcu. Ak budete plniť, čo vám prikazujem, bude mnoho duší zachránených a zavládne mier. Vojna sa síce chýli ku koncu, ale ak bude Boh naďalej urážaný, začne za pontifikátu Pia XI. ešte horšia vojna. Keď uvidíte noc ožiarenu neznámym svetlom, vedzte, že ten deň je veľkým znamením, ktoré vám Boh dáva ako upozornenie, že bude trestať svet za jeho zločiny vojnou, hladom a prenasledovaním Cirkvi a pápeža. Aby som tomu zabránila, budem prosiť, aby Rusko bolo zasvätené môjmu Nepoškvrnenému Srdcu a aby sa na prvé soboty v mesiaci konalo zmierne sväté prijímanie. Ak budú moje prosby splnené, Rusko sa obráti a zavládne mier. Inak bude rozširovať bludy do celého sveta a prídu vojny a prenasledovanie Cirkvi; dobrí budú na smrť mučení, Svätý Otec bude veľa trpieť, veľa národov bude zničených; ale moje Nepoškvrnené Srdce nakoniec zvíťazí. Svätý Otec mi Rusko zasväťí, takže sa obráti a svetu bude dané žiť v mieri nejaký čas.“

[13]

Je zaujímavé, že Panna Mária hovorí o „bludoch Ruska“, čím nepriamo rozlišuje medzi Ruskom a Sovietskym zväzom, ktorý bol nositeľom vtedy najpokročilejšieho aspektu revolučného procesu: komunizmu, ktorý bol súčasťou trestu, ktorým Prozreteľnosť povolala ľudstvo k obráteniu.

Panna Mária predvída obrátenie Ruska po jeho zasvätení Svätým Otcom.[14] Konverzia znamená obrátenie. Znamená to náboženskú konverziu s návratom Ruska k jedinej pravej viere v Krista, teda k svätej katolíckej apoštolskej Cirkvi, a pozemskú konverziu s odmietnutím komunistického minulosti a potvrdením jej presného opaku.

Ako človek, ktorý miluje Rusko, ktoré som viackrát navštívil, musím povedať, že nevidím ani jedno, ani druhé. Naopak, vidím opätovné presadzovanie pravoslavia na úkor katolíckej Cirkvi, ktorá je čoraz viac zahnaná do kúta, a hrdé hlásenie sa k stalinskej minulosti, ba dokonca aj obhajobu symbolov Sovietskeho zväzu s tvrdením, že jeho koniec bol „najväčšou geopolitickou katastrofou dvadsiateho storočia“ .[15]

Na dnešné Rusko môžeme aplikovať slová jezuitského kniežata Ivana Sergejeviča Gagarina, ktorý sa narodil v Moskve v roku 1814, pochádzajúceho zo slávneho rodu kyjevských kniežat:

„Jediný ozajstný boj je boj medzi katolicizmom a Revolúciou. Keď v roku 1848 revolučná sopka terorizovala svet svojím zavýjaním a otriasala spoločnosťou, vyvracajúc jej základy, strana oddaná obrane spoločenského poriadku a boju proti revolúcii neváhala napísať na svoju vlajku: *Náboženstvo, Vlastníctvo, Rodina*, a neváhala poslať armádu, aby priviedla späť na trón Kristovho námestníka, ktorého Revolúcia vyhnala do exilu. Mal úplnú pravdu; **proti sebe stoja iba dva princípy: revolučný princíp, ktorý je v podstate protikatolícky, a katolícky princíp, ktorý je v podstate protirevolučný**. Napriek zdaniu na svete existujú iba dve strany a dve vlajky. Na jednej strane katolícka Cirkev dvíha zástavu kríža, ktorá vedie k pravému pokroku, pravej civilizácii a pravej slobode, na strane druhej sa dvíha revolučná zástava, okolo ktorej sa zhromažďuje koalícia všetkých nepriateľov Cirkvi. Čo teraz robí Rusko? Na jednej strane bojuje proti Revolúcii, na druhej strane proti katolíckej Cirkvi. Zvonka aj zvnútra nájdete rovnaký rozpor. Neváham povedať, že jeho česť a sila spočíva v tom, že je neochvejným odporcom revolučného princípu. Jeho slabinou je, že je zároveň protivníkom katolicizmu. A ak chce byť dôsledné a ak zamýšľa skutočne bojovať proti Revolúcii, musí sa iba rozhodnúť a postaviť sa za katolícku štandardu a zmieriť sa so Svätou stolicou.[16]

Vyvarujme sa preto pasce, keď sa domnievame, že Západ sa vždy mýli. Západ sa mýli iba vtedy, keď sa správa protizápadne, tzn. keď opúšťa katolicizmus a prijíma Revolúciu.

Poznámky

1. Tento pojem používame v zmysle, ako ho vysvetľuje Plinio Corrêa de Oliveira, *Revolúcia a Kontrarevolúcia*, Bratislava, 2021.
2. *Nacizmus verusus komunizmus?*, O Legionário, 4. februára 1945, č. 652. Dillinger bol hlavou anglosaskej mafie v Chicagu, Al Capone bol hlavou talianskej mafie.
3. *Pela grandeza e liberdade da Ação Católica*, O Legionário, 13. januára 1939, č. 331.
4. Pozri Julio Loredó, *At the roots of anti-Americanism*, Tradizione Famiglia Proprietàmarec 2004.
5. O tom, ako taktika neúmyselného ideologického prechodu vedie pravičiarov k sympatiám so socializmom, pozri Julio Loredó, *Teologia*, Cantagalli, 2014, str. 28–34.
6. Lev XIII, encyklika *Libertas praestantissimum*, 20. júna 1888.
7. Plinio Corrêa de Oliveira, *Revolúcia a Kontrarevolúcia*, str. 49.
8. Wilhelm Reich, *Die Sexualität im Kulturkampf. Zur sozialistischen Umstrukturierung des Menschen*, Kopenhagen, Sexpol-Verlag, 1936.
9. Antonio Gramsci, *Quaderni del carcere* (6 zväzkov), editor Felice Platone, Collana Opere di Antonio Gramsci, Turín, Einaudi, 1948–1951.
10. Plinio Corrêa de Oliveira, *Revolúcia a Kontrarevolúcia*, str. 31.

11. Joseph Ratzinger, *L'Occidente non si ama più*, Apulia, september 2005.
12. Príhovor Jána Pavla II. v Santiagu de Compostela, 9. novembra 1982, https://www.vatican.va/content/john-paul-ii/it/speeches/1982/november/documents/hf_jp-ii_spe_19821109_atto-europeistico.html.
13. Kongregácia pre náuku viery, *Fatimské posolstvo*, júl 2000.
14. Polemika o tomto zasvätení je stále otvorená. Pozri Antonio Augusto Borelli Machado, *Fatima. Posolstvo tragédie alebo nádeje?*, Luci sul'Est, Rím, 1995.
15. *Putin, nebezpečné nostalgie „Plačem za Sovietskym zväzom“*, La Stampa, 14. decembra 2021. Slová, ktoré prezrádzajú, že ruský líder má problém vyrovnáť sa s minulosťou.
16. Ivan Gagarin, SJ, *La Russie sera-t-elle catholique?*, Charles Douniol, Paris 1856, str. 63–65.

Kniha Plinia Corrêu de Oliveiru **Revolúcia a Kontrarevolúcia** bola po prvýkrát publikovaná ešte v apríli 1959, a po vyše šesťdesiatich rokoch a mnohých prekladoch do svetových jazykov ju má napokon k dispozícii aj slovenský čitateľ. Uvedená práca vychádza z pevného historického a filozofického predpokladu: z nevyhnutnosti dodržiavať Kristov zákon nielen jednotlivcami, ale aj štátmi a všetkými spoločenskými vrstvami.

V roku 1960 Plinio Corrêa de Oliveira založil Sociedade Brasileira de Defesa de Tradição, Família e Propriedade (Brazílska spoločnosť pre ochranu tradície, rodiny a vlastníctva) – organizáciu, ktorá sa neskôr rozšírila do mnohých krajín celého sveta pod názvom TFP (Tradition, Family, Property – Tradícia, rodina, vlastníctvo) a inšpirovala v mnohom aj katolíckych aktivistov na Slovensku, ktorí už od roku 2016 obhajujú kresťanské hodnoty.

Publikáciu si možno objednať na adrese:

<https://www.christianashop.sk/prof-plinio-oliveira-revolucia-a-kontrarevolucia/>

URL adresa článku: <https://christianitas.sk/obratenie-ruska/>